

komme an paa den Handlefrihed, der har været tilstaaet de vedkommende Chefer, den Leihed, der har været for dem til at indhente nye Ordres under forandrede Omstændigheder. Det er fremdeles klart, at det maatte være af særdeles Vigtighed endnu i rette Tid, medens Udgangen til Slesvig var saa godt som fri, at skaffe sig nøiagtig Underretning om de sfendelige Batteriers Styrke og Beliggenhed; og det er fremfor Alt klart, at de vedkommende Skibe og navnlig Linieskibets hele Eqpiperings- og Armeringsstilstand, Bemandingens Bessaffenhed og den Dvelse, man havde givet Cheferne Leilighed til at skaffe Foikene, maatte være af den meest indgribende Vigtighed med Hensyn til Affairens Udfald. Det er vel muligt, at Et og Andet i denne Retning er blevet oplyst under Sagen, og det er i saa Fald meget rimeligt, at det har været paaberaabt til Underkyldning eller til Forsvar for de Tiltalte; men selv om det har været Tilfældet, saa har Generalkrigsretten dog ikke kunnet forfølge dette Spor, saalidt som den paa Grund af det, der maatte være oplyst af denne Art, har kunnet drage den rette Skyldige til Ansvar; thi det er klart, at Ansvaret for hvad der maatte være forsojnt i saadan Retning, maa hvile paa den ærede Marineminister selv, og den ærede Minister har ikke været underkastet Generalkrigsrettens Underføgelse eller Paatjendelse. Men naar det nu er vist, at Ansvaret for det ulykkelige Udfald af Affairen har kunnet for en stor Deel hvile paa den ærede Minister selv, og at den nedsatte Generalkrigsret ikke har kunnet undersøge og paatjende det, saa er det jo let at forstaae og indsee, at der hos Mange maae opstaae den Anskuelse, at det virkelig forholder sig saaledes, og det kan neppe heller være den ærede Minister ubekjendt, at der virkelig ansøres meget forskjellige Gjensande, som skulle i saadan Retning være bragt for Dagen under den nu tilsendebragte Generalkrigsretsforretning, at disse Paastande have baade Rød og Blod, at de fremtræde i en saadan Detail og med saa stor Bestemthed, at den ærede Minister vistnok skylder saavel sin egen som sit Embedes Værdighed, at give Folket Leilighed til at se saavidt som muligt klart ind i det Hele, og dømme selv.

Naar jeg, som Følge deraf, tillader mig, med Thingets Samtykke, til den ærede Minister at stille den Forespørgsel, om han er villig til at overgive til Offentligheden samtlige Actstykker, der vedkomme den nylig tilsendebragte Krigsretsforretning, som har været anlagt i Anledning af Cæternsforretningen den 5 April 1849, saa føler jeg dog at det er nødvendigt, for at kunne opnaae et saa bestemt Svar, som jeg helst ønsker at modtage, forinden, noget senere at fortolke mit Spørgsmaal. Der har været mig sagt, at min hele Forespørgsel skulde være overflødig, fordi der allerede var paatant og det tildeels var sat i Værk at overgive gennem Trykken til Offentligheden den fuldstændige Dom tilligemed dens Præmisses eller, som Andre ogsaa tilføjer, tilligemed Indlægene i Sagen; men selv om denne sidste Beretning var rigtig, saa maa jeg dog tilstaae, at dermed var ikke mit Ønske opfyldt; det er ikke blot Dommen, det er ikke blot Indlægene, men det er selve Acterne, jeg ønsker. Det er netop, fordi det er i en anden Retning, Krigsretten har havt at anstille Underføgelse i, at der nu fra hele Folkets Side bør ansættes en noiatig Underføgelse; det er netop derfor at Folket bør have Leilighed til at gaae til selve Kilderne, for selv at øse af dem. Det er altsaa samtlige Actstykker, jeg ønsker overgivne til Offentligheden, men der er dog to Documenter, som jeg maa tillade mig særlig at henlede Opmærksomheden paa, netop fordi de maaskee i den strengeste Forstand ikke kunde siges at være Acter i Sagen, medens de dog i højeste Grad vedkomme den; det er nemlig de hemmelige Instructioner, som have været givne, den ene til Escadrechefen af den ærede Marineminister, den anden til den høistcommanderende General af den ærede Krigsminister; disse to Actstykker have ikke været fremlagte i Sagen, de ere heller ikke blevne acterede, men da de indeholdt væsentlige Motiver til at dømme i Sagen, ere de blevne confidentialt meddeelte Retteens Medlemmer. Men da Retteen har at afgive Præmisses til sin Dom, har den jo ikke kunnet paaberaabt sig andre end de acterede Documenter (Hør!) og Retteen har altsaa ikke været istand til, selv om den maatte finde Anledning dertil, at forandre i noget væsentligt Punkt sin Dom paa Grund